

“He fet cançons blindades perquè cadascú les pugui fer seves”

El cantant i compositor dels Whiskyn's, Joan Masdéu, publica el seu primer disc tot sol, 'Casa Murada', una bona col·lecció de cançons que ja presenta en concerts per tot el Principat. Actua el 28 d'abril a Girona (Sala Platea), el 12 de maig a Sabadell (La República); el 13, a Banyoles (Mas de Nit); el 22, a Mataró (Sala El Dau); i el 26 de maig, a Tarragona (La Vaqueria).

terpreti les lletres a la seva manera, la qual cosa—quan parles d'un món blindat—ja va bé. Com que parlo d'aquest món interior que intento salvaguardar o emmurallar, per això titulo el disc *Casa Murada*.

—**Casa Murada també és el nom de l'estudi d'enregistrament.**

—Sí, a banda de ser el meu Abbey Road particular, el nom també escau a aquest món interior que zelosament fortifiques perquè no es malmeti.

—**Aquest vessant intimista l'atribuïu al fet de ser el primer individual després d'un treball de grup?**

—És possible. Suposo que obeeix a una necessitat personal gens planificada. Els músics tenim la sort de fer música, perquè ens agrada, però també per a parlar d'allò que ens passa. Un altre farà *pònting* per a deixar

Després dels Whyskin's, un disc cantant tot sol havia de ser obligatòriament menys rocker?

—No, però sí que és cert que, un cop vaig tenir les cançons, em vaig adonar que tal vegada era un disc més introspectiu. No sé per quina estranya raó havia tingut la necessitat de

parlar d'un món interior i cantar tota l'estona en primera persona. Aquest discurs, possiblement, és musicalment més auster i més mig temps. A més, té un llenguatge i un vocabulari més blindat. Un món interior tancat, cantat en primera persona, on he abocat moltes imatges; aquestes imatges donen l'oportunitat que el públic in-

anar adrenalina. En el meu cas també té aquest vessant terapèutic. I, musicalment, vaig creure que li esqueia més aquest vestit intimista, més acurat. Té aquest discurs en les lletres perquè m'ha anat bé de treure-ho en forma de cançó. El fet d'haver estat el primer tot sol també em permet de parlar més de mi que no pas quan fas les lletres per a un grup –tot i que feia el 90% de les cançons. En aquell cas també feia jo les lletres, però passava per un sedàs de cinc mans que les feia créixer.

—**Malgrat tot, té optimisme. La cançó “Crec” comença dient: “Crec en mi i en el meu pas...”, i acaba: “crec en Déu si el sol es pon al teu melic”. Les coses van bé?**

—Necessitem aquest punt d'autoestima i per a mi fer aquest disc ha estat una demostració tàcita i explícita després de disset anys en un grup. Les coses van tan bé com han d'anar. Però, a més, tenir la sort de poder seguir la meua carrera després de disset anys de Whiskyn's feia una mica de vertigen. No estava acostumat a fer la música que faig sense el grup, sense girar-me i veure els meus companys. Per tant, poder fer aquest pas i veure que hi ha vida després de Whiskyn's et diu que pots creure en tu. Però aquesta cançó no fa ben bé referència a tot això, sinó que parla de tots els nivells vitals. El disc té força tonalitats. Arrenca en un moment més fosc, en el punt final de Whiskyn's, i diversos punts finals més a la meua vida. En l'any i mig que ha passat fins que he enregistrat el disc això ha variat, i dels missatges més foscos passo a “El carrer dels Jocs Florals” o “Crec”, que són les cançons que tanquen el disc. Insisteixo que he fet cançons blindades perquè cadascú les pugui fer seves.

—**D'aquest blindatge, en surten cançons més simbòliques i poètiques.**

—És possible. Més simbòliques. Sempre he intentat tenir molta cura de les lletres, però en aquest cas extremadament.

—**També són menys urbanes que no caldria esperar.**

—Són cançons fetes a Reus, que és una ciutat però... raonablement urbana.

—**Una es diu “La primavera”.**

—Pot ser urbana o no. Parla de l'arribada sobtada del bon temps. Pots parlar d'aquesta estació que irromp cada any a la teua vida o pot ser una altra cosa: pot ser algú que hi irrompi per sorpresa, a la teua vida; algú que es converteixi en la teua primavera personal. Canto que la primavera “em va sorprendre al mes de març”, per bé que la primavera sempre arriba al mes de març. És més aviat l'arribada del bon temps a la teua vida. Que cadascú s'ho agafi com vulgui.

—**Trieu un ex-col·laborador de Whiskyn's per al teclat, Àngel Santiago, que ho impregna tot. És potser qui més us ajuda a...**

—A dibuixar aquest univers. Sí. Jo em passo el mig any abans de disoldre's Whiskyn's i el següent mig any component les cançons d'aquest disc. Quan les tinc fetes, demano a l'Àngel Santiago –que era el músic que ens acompanyava amb Whiskyn's com a teclista– si em vol ajudar en el seu petit estudi de casa per a plasmar aquelles idees. Ens posem a treballar junts i, quan veiem que a aquestes maquetes els afegim tants detalls que pràcticament queden rodones, li proposo de ser el productor del disc i que m'ajudi a canalitzar les idees. Maquetem les cançons, hi posem instruments virtuals i després repartim aquestes maquetes als músics que triem –en Tomeu Janer (dels Fora des

“Veure que hi ha vida després de Whiskyn's et diu que pots creure en tu”

Sembrat) a les bateries, que també ens ajuda amb la producció des del seu estudi de Mallorca; l'Albert Serano, de Figueres, a les guitarres; i en Sergio Santiago, al baix. Al final ens n'anem tots junts a l'estudi Casa Murada i enregistrem el disc.

—**Als concerts la podreu repetir, aquesta formació?**

—No. Per ocupacions dels uns o dels altres, hem de construir una altra banda. L'Àngel i jo continuem; hi ha en Javier Bocanegra a la bateria; a la guitarra, en Carlos Carmona; i al baix, en Joaquim Xicoira. Aquesta és la formació estàndard gran, però segons l'aforament tinc tres versions més: el trio, amb en Joaquim, l'Àngel Santiago i jo; el duet, l'Àngel Santiago i jo; i per a petites sales també faig jo miniatres de les cançons, només amb guitarra acústica.

—**Per què el bateria Tomeu Janer, ex-Fora des Sembrat, si ho ha de fer des de la distància...?**

—En Tomeu Janer és un amic, sobretot. Quan començàvem a fer les cançons, abans de maquetar-les, em va convidar a Mallorca, on té un estudi, i em va oferir d'enregistrar alguna cosa. En vam maquetar una, després vaig tornar a Mallorca i així hem anat dibuixant les bateries del disc. Les bateries són enregistrades allà, les vam portar a la Casa Murada i, després, a sobre, hi vam enregistrar la resta.

—**La portada del disc també és intimista.**

—No és un retrat meu perquè em feia no sé què. És la meua silueta dissimulada i també remet una mica al títol, *Casa Murada*. L'autor és un artista madrileny, de qui havia conegut l'obra a través d'internet i amb qui vaig quedar personalment quan vaig anar-hi a tocar. Em sorprèn molt la seva obra i li vaig proposar de fer tota la part artística del disseny. Es va mostrar molt obert, li vaig passar les lletres traduïdes al castellà –òbviament, no entenia el català–, i li vaig donar llibertat total. Va reinterpretar les cançons com un renéixer en mi i ha fet un retrat polièdric, de manera que hi sóc, però no de manera evident. És la Casa Murada portada als colors.

Àlex Milian